

взе в една торба половин самун, уви си ушите с шала, взема брадвата и бързо излезе.

— Отивам, — обади се той на жена си, като надникна в пруста.

— Що не напои овцете, що им не турна шумица? Ще изпукат, — викна тя след него-ала Вуте вече бе излязъл и бързаше към го, рата.

Вуте бе хванал дирите на бялката още когато първият сняг запраши земята. Да видим сега у дебелия, ходила ли е, и в коя хралупе се крие.

Нане Вуте нагази в рядката гора. Сняг до колене, чист, бял. Високите дъбащи, натежнели, мълчат, поглеждат се и крият нещо. Вуте тръгна между тях с наведена глава и почна да душка като куче. С ръце мушнати под кожуха, с брадва закачена на лакът, той вървеше с мъка из дебелия замръзнал сняг, спираше се оглеждаше, търсеше, заничаше и пак тръгваше. Пък и студено беше. По мустаците му нависна лед.

Отведнаж той спря, отстъпи няколко крачки заднишком и се наведе ниско. По помръзнатата кора на снега се редеха следи от меки, прилични малко на котешки стъпки, но с разперени пръсти и с тънки дълбоки дупки от остри нокти.

— Те я, женката, тя е, — проговори сам на